

præsternes Lønning samt om Oprettelse af en firkelig Pensions- og Hælpesond. I forrige Samling forlod dette Thing det fra Folkethinget modtagne Forslag, saaledes som det var blevet affattet der, og vendte tilbage, om ikke til selve Regjeringens Forslag, saa dog til et Forslag, der stod dette meget nær, og som var fremkommet fra et betydeligt Mindretal i Folkethingets Udvalg. Det er nu forekommet det nærværende Udvalg naturligt, da omtrent det samme Forslag foreligger fra Folkethingets Side i denne som i forrige Samling, at saa ogsaa Landsthinget stiller sig paa samme Fod som dengang, og vender tilbage til det Forslag, som da fra dette Thing sendtes tilbage til Folkethinget. Og Udvalget tilraader, saa meget desto bestemt, dette, som det jo ved Lovforslagets paafølgende eneste Behandling i Folkethinget i forrige Samling viste sig, at Folkethinget ikke holdt stivt paa sit eget Forslag, men var tilbøjeligt til at lomme Landsthinget imøde i denne Sag, hvorfor der af det andet Things eneste Behandling — den foregik, saavidt jeg husker, den 17de Marts iaar — fremgik et Lovforslag, der dog i det Hele var bygget paa de samme Grundtænkninger, som det, der var kommet fra Landsthinget, om der end ganske vist var foregaaet flere væsentlige Omændringer deri, paa hvilke jeg for mit Bedkommende ikke vilde kunne gaa ind, og som jeg ogsaa tillader mig, at betvivle vilde have vundet Bifald i dette Thing, ialtfald allesammen. Der er under disse Omstændigheder den største Opfordring til at lade Lovforslaget gjenneaa den samme Proces i denne som i forrige Samling, saaledes at Landsthinget begynder fra det Punkt, hvorpaa det stod dengang. Det vil erindres, at Forskjellen mellem de to Forslag bestaar deri, at det i Folkethinget vedtagne stryger alle de geistlige Embeders Indtægter ind i Statskassen og dernæst af denne udbetaler Præsterne en vis bestemt maanedlig Pengeløn, medens derimod Forslaget, som det forlod Landsthinget i forrige Samling, og som Udvalget nu foreslaar det gjenoptaget, saavidt slutter sig til det fra Regjeringen oprindeligt fremkomne Forslag, som det anslaar Landsbypræsteembedernes samtlige Indtægter i Byg. efter en Middelfapitelstaxt for de sidste 20 Aar, saa

ledes at derhos, naar et Embedes Indtægt overstrider en vis Størrelse, det Overstyvende af Præsten indbetales til en Pensions- og Lønningsfond, af hvilken saa igjen de mindre Præsteembeder faae et Tilskud til deres Indtægter, og af hvilken fremdeles Pensioner skulle udredes til de entledigede Præster saavel som til Præsters Enker og umyndige Børn, samt af hvilken endelig Udgifterne til andre firkelige Fornødenheder skulle afholdes. Af Udvalgets Medlemmer have de 8 været enige om at stille sig paa det Punkt, som jeg nu har angivet, dog saaledes, at et af disse 8 Medlemmer (Rasmusen) ikke tiltræder den i Betænkningen paa Flertallets Begne. givne Motivering. Jeg formoder, at det, som dette ærede Medlem ikke har villet tiltræde eller ialtfald ikke har villet underskrive, er den Udvisning, ifølge hvilken Udvalgets Flertal anser det for sig og for sig rigtigt, at Præsternes Lønning fastsættes saaledes, som det er foreslaaget af os. Derimod har det 9de Medlem af Udvalget (Eskytte) ikke kunnet slutte sig til Udvalgets Flertal, men fastholder det fra Folkethinget oversendte Forslag. Jeg skal nu være ganske enig med det paagjældende ærede Medlem i, at, dersom vi nu fra Forsk. af skulde regulere eller indrette Solfestens Bilkaar, saa kunde det gjerne være, at det var rigtigst at fastsætte en Pengeløn istedetfor en Kornløn for Præsterne, idet den første har det Fortrin fremfor den sidste, at den er fuldkomment bestemt, og at den kan udbetales flere Gange aarlig, f. Ex. hver Maaned, medens derimod Kornlønnen, Tienden, kun kan indkomme een Gang aarlig. Men de Herrer ville jo vide, at den af Udvalgets Flertal fastholdte Lønningsmaade er ligesaa gammel, som overhovedet Kristendommens Indførelse i Danmark, idet Tiendens Udelse gaar næsten 1,000 Aar op i Tiden, og lige ned til vore Dage har været erlagt in natura. Det var først for omtrent et halvhundred Aar siden, at den blev sprændt dels til en fast Kornafgift og dels til en Pengeafgift. Det er altsaa ikke noget Nyt, som der af Flertallet indføres. Denne Lønningsmaade ere Præsterne engang vant til, og har man engang vænnet sig til